

LIZ TOMFORDE

Mile High

Windy City 1

Vertaald door Jasper Velzeboer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Playlist

- 'Planez' – Jeremih feat. J. Cole
'Imported' – Jessie Reyez & 6LACK
'Swim' – Chase Atlantic
'You Got It' – VEDO
'Feels' – Kehlani
'safety net' – Ariana Grande feat. Ty Dolla \$ign
'I Like U' – NIKI
'Love Lies' – Khalid & Normani
'Close' – Nick Jonas feat. Tove Lo
'Every Kind of Way' – H.E.R.
'One in a Million' – Ne-Yo
'Hrs and Hrs' – Muni Long
'Conversations in the Dark' – John Legend
'Constellations' – Jade LeMac
'Love You Anyway' – John K
'Medicine' – James Arthur
'Say You Love Me' – Jessie Ware
'Half a Man' – Dean Lewis
'Always Been You' – Jessie Murph
'Get You the Moon' – Kina feat. Snøw
'Hard Place' – H.E.R.
'Best Part' – Daniel Caesar feat. H.E.R.

‘Ik ben gek op uitwedstrijden.’

‘Ik haat uitwedstrijden.’ Maddison trekt zijn koffer uit de Mercedes-Benz G-Klasse, mijn nieuwste aanwinst, en laat het jasje van zijn pak om zijn schouders glijden.

‘Je haat ze om precies dezelfde reden waarom ik er gek op ben.’ Ik draai de auto op slot, gooi mijn sleutels in mijn tas en zuig mijn longen vol met de frisse herfstlucht van Chicago. Ik leef voor het ijshockeyseizoen, en dit is de week dat we weer op pad mogen voor de uitwedstrijden in andere steden.

‘Omdat je in elk stadje wel een paar schatjes hebt, bedoel je? Terwijl de enige vrouw die ik wil zien met me getrouwd is en hier in Chicago achterblijft om voor mijn dochter en pasgeboren zontje te zorgen?’

‘Precies.’ Ik geef Maddison een klopje op zijn schouder terwijl we samen de speciale privé-ingang van het O’Hare International Airport binnenwandelen. We laten onze identiteitskaart aan een beveiligiger zien en lopen het platform op.

‘Hebben we een nieuw vliegtuig?’ Ik blijf staan en kijk met een schuin hoofd naar het grote glanzende toestel met ons teamlogo op de staart.

‘Blijkbaar,’ mompelt Maddison zonder op te kijken van zijn telefoon.

‘Hoe gaat het met Logan?’ vraag ik, want ik weet donders goed dat hij met zijn vrouw aan het appen is. Hij is geobsedeerd. Het getyp houdt nooit op.

‘Ze is zo’n kanjer, man.’ Maddisons stem druipt van trots. ‘MJ

is nog maar een week oud, en nu al heeft ze helemaal door wat zijn ritme is.’

Dat verrast me niet. Maddisons vrouw is een van mijn beste vriendinnen, en ik ken weinig mensen die zo van wanten weten als zij. Ik heb verder geen vrienden met kinderen, maar hun gezin van vier voelt ondertussen als familie van me. Hun dochtertje spreekt me aan met ‘Oom Zee’, en ik noem de kinderen mijn neefje en nichtje, al zijn we geen bloedverwanten. Hun vader is op dit punt praktisch een broer van me.

Wat weleens anders is geweest.

In onze jeugd jaren was Eli Maddison mijn meest gehate rivaal. We zijn allebei opgegroeid in Indiana, waar we op amateurniveau ijshockey speelden voor twee verschillende teams. Hij was toen al iedereen oogappel en kreeg alles wat hij wilde, wat me mateloos irriteerde. Zijn leven was perfect. En het gezin waarvan hij deel uitmaakte ook, wat van het mijne nou niet bepaald te zeggen viel.

Toen ging hij voor de Universiteit van Minnesota spelen, en ik voor die van Ohio State, en de rivaliteit uit onze jeugd jaren zorgde voor vijf jaar ijshockey waar de vlammen van afsloegen. Op familiegebied ging het in die periode helemaal niet lekker met me, en op het ijs leefde ik mijn woede uit. Maddison werd daar het slachtoffer van toen ik hem aan het begin van onze studietijd met een keiharde bodycheck tegen de boarding kwakte. Zijn enkel was zo naar de kloten dat hij zijn tweede seizoen niet kon afmaken en de nationale NHL-selectie misliep. Ironisch genoeg kon ik dat tweede jaar zelf ook niet blijven spelen, omdat ik voor een paar vakken slechte cijfers had.

Hij haatte me om wat er gebeurd was, en ik haatte mezelf om nog een heleboel andere redenen.

En toen ging ik in therapie. Vol overgave. Ik begon te werken aan alle shit waarmee ik worstelde, en in ons laatste jaar waren we zowaar uitgegroeid tot goeie vrienden. We speelden nog steeds voor verschillende teams, maar we respecteerden elkaar en hadden door onze strubbelingen met onze geestelijke gezondheid iets gemeen. Hij had last van angsten en paniekaanvallen, en ik werd

soms zo door mijn woede overrompeld dat ik bijna mijn grip op de realiteit kwijtraakte, wat ook bij mij tot paniekaanvallen leidde.

Toevallig kwamen Eli Maddison en ik hier in Chicago in hetzelfde team terecht, de Raptors. Dit seizoen is het begin van mijn zevende jaar bij de profs, en ik zie mezelf eigenlijk nergens anders spelen dan hier.

Wat de reden is waarom ik zo graag weer wil tekenen als mijn contract aan het eind van het seizoen afloopt.

‘Scott, hebben we een nieuw vliegtuig?’ vraag ik aan een van onze teammanagers, die voor ons uit loopt.

‘Ja,’ roept hij over zijn schouder. ‘Net als alle andere profteams van Chicago. Nieuw charterbedrijf, nieuwe vliegtuigen. Een of andere grote deal met de gemeente.’

‘Nieuwe vliegtuigen, nieuwe stoelen... nieuwe stewardessen,’ merk ik op met een nogal suggestieve ondertoon.

‘Nieuwe stewardessen hadden we de voorgaande jaren ook,’ antwoordt Maddison. ‘En die wilden allemaal maar wat graag met jou tussen de lakens duiken.’

Met een arrogant lachje haal ik mijn schouders op. Hij heeft gelijk, en het is niet iets waarvoor ik me schaam. Maar ik slaap niet met vrouwen die voor me werken. Dat zorgt voor gedoe, en ik hou niet van gedoe.

‘Er is nog iets anders wat nieuw is,’ roept onze teammanager naar achteren. ‘Het hele seizoen lang dezelfde bemanning. Zelfde piloten en stewardessen. Niet steeds allerlei nieuwe gezichten in het vliegtuig die een handtekening willen.’

‘Of iets anders.’ Maddison kijkt me veelbetekenend aan.

‘Ik had daar anders nooit een probleem mee.’

Mijn telefoon zoemt in de broekzak van mijn pak, en als ik hem tevoorschijn haal, zie ik dat ik twee nieuwe dm’s heb op Instagram.

CARRIE: Ik heb naar de wedstrijdkalender gekeken. Zo te zien ben je vanavond bij mij in de stad. Ik heb vrij, dus zorg dat voor jou hetzelfde geldt!

ASHLEY: Je bent vanavond in dezelfde stad als ik. Laten we afspreken! Ik beloof dat het de moeite waard wordt.

Ik open mijn notitieapp en scroll naar ‘Denver’ om te checken wie deze twee vrouwen ook alweer zijn. Zo te zien was Carrie geweldig in bed en had ze een prachtig stel tieten, en van Ashley heb ik ooit een eerste klas blowjob gekregen. Dat wordt lastig kiezen. En dan is er ook nog de optie om te gaan stappen en mijn scharrelbestand uit te bouwen.

‘Wil je vanavond uit?’ vraag ik mijn beste vriend terwijl we de trap naar ons nieuwe vliegtuig op lopen.

‘Een oud-teamgenoot van de universiteit woont in Denver, en we gaan vanavond samen uit eten.’

‘O, shit, dat is waar ook. Nou, laten we daarna dan nog een drankje doen.’

‘Ik wil op tijd naar bed.’

‘Jij wil altijd op tijd naar bed,’ herinner ik hem. ‘Het enige waarvoor je nog te porren bent is op je hotelkamer met je vrouw telefoneren. En je gaat alleen uit als Logan je dwingt.’

‘Tja, ik heb een zoontje van een week oud, dus stappen zit er voor mij vanavond echt niet in. Ik moet hoognodig wat slaap pakken.’

‘Hoe gaat het met de kleine MJ?’ vraagt Scott boven aan de trap.

‘Echt een verdomd schattig mannetje.’ Maddison haalt zijn telefoon tevoorschijn om hem een paar van de ontelbare foto’s te laten zien die ik afgelopen week al toegestuurd heb gekregen. ‘En nu al tien keer rustiger dan Ella was als baby.’

Ik wurm me langs het tweetal het vliegtuig in. Vanbinnen is het best indrukwekkend. Alles is gloednieuw, het tapijt en de stoelen hebben onze teamkleuren, en overal zie je ons logo terug.

Ik loop door het voorste deel van de cabine, waar de coaches en stafleden zitten, en in het achterdeel stop ik bij de rij stoelen naast de nooduitgang. Daar zitten Maddison en ik nu al jaren, sinds hij aanvoerder is en ik assistent-aanvoerder. Wij hebben het voor het zeggen in dit team en mogen dus ook bepalen hoe de stoelen in het

vliegtuig verdeeld worden. Als veteranen hebben wij de rij bij de nooduitgang, en daarachter zijn de teamleden gerangschikt naar senioriteit. De rookies zitten helemaal achterin.

‘Dit kun je dus mooi vergeten,’ zeg ik als Rio, die nu voor het tweede jaar meespeelt als verdediger, op mijn stoel blijkt te zitten. ‘Opstaan.’

‘Ik zat te denken...’ begint Rio met een brede, onnozele grijns. ‘Nieuw vliegtuig, dus ook nieuwe plaatsen? Misschien dat jij en Maddison het leuk vinden om dit jaar bij de rookies te zitten?’

‘Mooi niet. Wegwezen. Het interesseert me geen reet dat je dit seizoen geen rookie meer bent. Ik behandel je nog wel zo.’

Hoewel zijn krullen voor zijn donkergroene ogen hangen, zie ik ze ondeugend sprankelen. Dit Italiaanse moederskindje uit Boston vindt het maar wat leuk om te kijken hoe ver hij me kan pushen, en toch moet ik bijna elke keer dat hij zijn mond opentrekt lachen. Hij heeft humor, dat valt niet te ontkennen.

‘Rio, uit onze stoelen,’ zegt Maddison achter me.

‘Yes, sir.’ Hij springt overeind, pakt zijn boombox van de stoel naast hem en haast zich naar het gedeelte van het vliegtuig waar hij thuishoort.

‘Waarom luistert hij naar jou wel? Ik ben tien keer zo intimiderend.’

‘Misschien omdat jij hem steeds mee de kroeg in neemt als je in andere steden vrouwen wil oppikken. Je behandelt hem als een soort wingman. Ik ben gewoon zijn aanvoerder en houd de onderlinge verhoudingen graag helder.’

Als mijn beste vriend nou eens een keer meeding, hoefde ik geen tweeëntwintigjarige te rekruteren voor die rol.

Ik hijs mijn tas in het opbergvak en ga bij het raampje zitten.

‘Oprotten.’ Maddison kijkt misprijzend op me neer. ‘Jij zat vorig jaar ook al bij het raam. Deze keer krijg je het gangpad.’

Ik kijk naar de lege stoel naast de mijne en dan weer naar hem. ‘Maar ik word heel makkelijk luchtziek.’

Maddison barst in lachen uit. ‘Nee, dat word je niet. Wees niet zo’n watje en sta op.’

Met tegenzin schuif ik op. Op elke rij zijn aan weerszijden van het gangpad twee zitplaatsen, en een stel andere oude rotten zitten op de stoelen naast ons.

Ik pak mijn telefoon, lees de berichtjes van de meiden in Denver nog eens en peins over de avond die voor me ligt. 'Als jij mocht kiezen, wat zou het dan zijn: een goede wip, een fenomenale pijpbeurt of een nieuwe verovering?'

Maddison negeert me volkomen.

'Of alle drie?' suggereer ik. 'Volgens mij moet dat wel lukken.'

Er komt weer een bericht binnen. Deze keer is het van onze zaakwaarnemer, Rich.

RICH: Interview met de Chicago Tribune morgen voor de wedstrijd. Leg het er lekker dik bovenop. Zie het als een kans om geld te verdienen.

'Berichtje van Rich,' zeg ik tegen mijn aanvoerder. 'Morgen voor de wedstrijd hebben we een interview. Hij wil dat we onze vaste act opvoeren.'

'Viel te verwachten,' Maddison zucht diep. 'Zee, je snapt hopelijk dat jij hiermee steeds weer aan het kortste eind trekt? Ik hoor het wel als je geen zin meer hebt om te doen alsof je een eikel bent. En dan houden we op met ons toneelstukje.'

Dit is precies waarom Maddison mijn beste vriend is. Zijn gezin en mijn zus zijn misschien wel de enige personen die weten dat ik lang niet zo'n hufter ben als je op basis van de berichten in de media zou geloven. Maar er kleven ook voordelen aan mijn imago, bijvoorbeeld dat de vrouwen zich bij bosjes voor de voeten van deze zelfverklaarde bad boy werpen. Door te doen alsof we tegenpolen zijn, verdienen we allebei smakken geld.

'Nah, ik vind het nog steeds leuk,' antwoord ik naar waarheid. 'Ik wil aan het eind van dit seizoen graag een nieuw contract, dus tot dan moeten we het sowieso volhouden.'

Toen Maddison vijf jaar geleden naar Chicago kwam, hebben we een verhaallijn bedacht waar de media en de fans van smullen,

en de hele organisatie profiteert daarvan omdat wij als duo de tribunes gevuld krijgen. De twee bittere rivalen die zijn uitgegroeid tot beste vrienden en teamgenoten. Maddison is al jaren getrouwd met zijn vriendinnetje van de universiteit en heeft twee kinderen, en ik heb soms avonden dat er twee verschillende vrouwen langskomen in mijn penthouse. Van buitenaf gezien kan het verschil haast niet groter. Hij is de *golden boy* van de ijshockeywereld, en ik ben de onruststoker van onze stad. Hij scoort de doelpunten, ik scoor bij de vrouwen.

We leggen het er tegenover verslaggevers lekker dik bovenop, maar in werkelijkheid ben ik helemaal niet zo'n egoïstische klootzak. Ik vind nog een hoop andere dingen belangrijk dan vrouwen oppikken in het stadion. Maar ik weet wel wie ik ben. Ik ben iemand die graag seks heeft met mooie vrouwen, en daarvoor ga ik me niet verontschuldigen. Als ik dan een slecht mens ben, whatever. Ik verdien een fortuin door voor badguy te spelen.

Terwijl ik op mijn telefoon zit te scrollen, zie ik vanuit mijn ooghoek dat er iemand naast me is komen staan, maar ik kijk niet op. In elk geval blijkt uit die ronde heupen dat het een vrouw is, en de enige vrouwen hier aan boord zijn stewardessen.

'Zijn jullie...' begint ze.

'Ja, inderdaad, ik ben Evan Zanders,' kap ik haar af zonder mijn ogen los te maken van mijn scherm. 'En ja, dat is Eli Maddison,' voeg ik er met een vermoeide stem aan toe. 'Sorry, geen handtekeningen.'

Bijna elke vlucht is het weer zover. Het nieuwe cabinepersoneel staat zo ongeveer te kwijlen omdat ze met topsporters mogen werken. Best irritant, maar als je zo beroemd bent als wij tweeën, hoort het erbij dat je herkend wordt.

'Fijn voor jullie. Maar aan handtekeningen heb ik geen behoefte.' Ze lijkt totaal niet onder de indruk. 'Wat ik wilde vragen: zijn jullie klaar voor wat extra veiligheidsinstructies? Want jullie zitten bij de nooduitgang.'

Eindelijk kijk ik op. De stewardess heeft doordringende blauwgroene ogen en een ontembare bos kastanjebruine krullen. Haar

huid is lichtbruin, met een paar lichte sproetjes op haar neus en wangen, en ze kijkt behoorlijk geïrriteerd.

Niet dat het me ene reet kan schelen.

Mijn ogen gaan over haar lichaam, dat heerlijk weelderige rondingen heeft waar de stof van haar uniform strak omheen spant.

‘Je had misschien al gezien dat je bij de nooduitgang zit, Evan Zanders?’ vraagt ze alsof ik een beetje traag van begrip ben. Haar amandelvormige ogen vernauwen zich tot spleetjes.

Naast me hoor ik Maddison grinniken, want geen van beiden hebben we ooit meegemaakt dat een vrouw zo neerbuigend tegen me deed.

Ook ik knijp mijn ogen samen. Ik ben eerlijk gezegd nogal geschokt, maar dat betekent niet dat ik van plan ben om in te binden.

‘Ja, we zijn er klaar voor,’ antwoordt Maddison in mijn plaats. ‘Ga je gang.’

Ze begint met haar riedeltje, en mijn gedachten dwalen af. Ik heb dit hele verhaal al talloze malen moeten aanhoren, maar ik geloof dat het wettelijk verplicht is om het elke vlucht te herhalen. Zonder te luisteren scroll ik verder op mijn telefoon. Mijn Instagram-feed is bezaaid met modellen en actrices, en met de helft ervan heb ik iets gehad. Of nou ja, eigenlijk kun je beter zeggen dat ik hén gehad heb. Het zijn hoe dan ook leuke dames om naar te kijken, dus ik volg ze op social media voor het geval ik ooit met een ervan in bed wil duiken.

Maddison geeft me een por. ‘Zee.’

‘Wat?’ zeg ik verstrooid.

‘Ze vraagt je verdomme iets, man.’

Ik kijk op naar de stewardess, en zij kijkt op me neer. Met een geërgerd gezicht staart ze naar de halfnaakte vrouw die mijn telefoonscherm vult. ‘Ben je bereid en in staat om te helpen bij een noodgeval?’ herhaalt ze.

‘Tuurlijk. En ik lust trouwens wel een spa rood. Met extra limoen.’ Ik richt mijn aandacht weer op mijn mobieltje.

‘Er staat op de laatste rij een koelkast, dus die mag je zelf pakken.’

Opnieuw kijk ik op. Wat is dat met die meid? Ik werp een blik op haar naamplaatje, waarop twee vleugeltjes staan met daartussenin 'Stevie'.

'Tja, Stevie, ik zou het prettig vinden als je het kwam brengen.'

'Tja, Evan, en ik had het prettig gevonden als je had opgelet tijdens mijn veiligheidsinstructies, in plaats van me te behandelen als een groupie die je handtekening wilde.' Ze geeft me een klopje op mijn schouder. 'Want dat ben ik niet, en dat wil ik niet.'

'Zeker weten, lieverd?' Met een zelfingenomen lachje buig ik me naar haar toe. 'Je kan er tegenwoordig een leuk bedrag mee verdienen.'

'Bah.' Haar gezicht vertrekt van walging. 'Bedankt dat jij wel luisterde,' zegt ze tegen Maddison, en daarna loopt ze door naar achteren.

Ik kan het niet helpen dat ik me omdraai en haar verbluft nastaar. Met haar brede, deinende heupen neemt ze meer van het gangpad in beslag dan de andere stewardessen die ik in het vliegtuig heb gehad, maar dat vind ik helemaal niet erg.

'Die Stevie lijkt me best een bitch.'

'Nee, jij bent gewoon best een eikel, en daar heeft ze je op aangesproken.' Maddison grinnikt. 'En je noemt haar dus al Stevie?'

'Ja, zo heet ze. Dat stond op haar naamplaatje.'

'Volgens mij heb jij nog nooit de naam van een stewardess onthouden.' Het klinkt beschuldigend. 'Maar het lijkt me duidelijk dat jij van haar in de stront mag zakken, vriend.'

'Gelukkig zijn we volgende vlucht van haar af.'

'Nou, niet dus,' herinnert Maddison me. 'Het hele seizoen lang hetzelfde cabinepersoneel. Ben je vergeten wat Scott daarnet zei?'

Shit, dat is waar ook. We hebben nog nooit eerder een heel seizoen dezelfde meiden aan boord gehad.

'Ik mag haar nu al, puur omdat ze jou niet mag. Dit wordt genieten.'

Ik draai me om naar het achterste deel van het vliegtuig, waar Stevie op precies dat moment haar ogen naar me opslaat. Er volgt een soort starwedstrijdje, want geen van beiden willen we ons

laten kennen door weg te kijken. Volgens mij heb ik nog nooit zo'n fascinerend stel ogen gezien, en ze heeft bovendien een prachtig lichaam met meer dan genoeg om je aan vast te houden. Jammer dat haar mooie uiterlijk verpest wordt door die brutale mond.

Misschien is ze even vergeten dat ze voor mij werkt, dus dat zal ik haar nog een paar keer moeten inwrijven. Zo rancuneus ben ik wel. Dat incidentje van daarnet vergeet ik niet zolang die meid in mijn vliegtuig rondloopt.

‘Wat een hufter, die vent.’

‘Wie?’ mijn nieuwe collega Indy steekt haar hoofd nieuwsgierig het gangpad in.

‘Daar bij de nooduitgang.’

‘Eli Maddison? Ik heb gehoord dat hij zo ongeveer de liefste in de hele NHL is.’

‘Nee, die ander. Naast hem.’

Hoewel de twee mannen goede vrienden lijken en vanbinnen waarschijnlijk veel met elkaar gemeen hebben, zijn ze qua uiterlijk volstrekte tegenpolen.

Evan Zanders heeft zwart haar dat in een strakke fade is opgeschoren; hij lijkt me zo’n type dat per se om de zeven à tien werkdagen naar de kapper moet. Eli Maddison heeft een warrige bos bruin haar die over zijn ogen valt, en waarschijnlijk zou hij je niet eens kunnen vertellen wanneer hij voor het laatst naar de kapper is geweest.

Evan Zanders heeft een smetteloze goudbruine huid, terwijl die van Eli Maddison wat aan de bleke kant is, met roze blosjes op zijn wangen.

Om Evan Zanders’ nek hangt een gouden ketting, en zijn vingers zijn versierd met meerdere hippe gouden ringen, maar Eli Maddison draagt maar één enkel sieraad: de trouwring om zijn linkerringvinger. Ik ben single, en als ik een leuke man zie, kan ik het vaak niet helpen dat ik even naar zijn handen kijk. En dan met name de linker.

Iets wat ze in elk geval met elkaar gemeen hebben is dat het alle

twee verdomd lekkere dingen zijn, en ik durf te wedden dat ze dat maar al te goed weten.

Indy kijkt nog een keer door het gangpad. Gelukkig staan we achter in het vliegtuig en zit iedereen met zijn rug naar ons toe, want erg subtiel is ze niet. ‘Bedoel je Evan Zanders? Ja, die schijnt inderdaad een lul te zijn, maar wat boeit ons dat? Volgens mij heeft God expres nog een extra scheutje sexy bij het genetisch materiaal van die man gegoten.’

‘Het is een kwal.’

‘Groot gelijk,’ zegt Indy. ‘En die kont van hem heeft God ook eigenhandig gebeeldhouwd.’

Ik moet wel met mijn nieuwe vriendin meelachen. We hebben elkaar een paar weken geleden leren kennen bij de inwerkprocedure, en al weet ik nog niet zoveel over haar, ze lijkt me geweldig. En het is ook nog eens een pracht van een meid: lang en slank, met een huid die van nature een gebruinde teint heeft en blond haar dat soepel over haar rug valt. Haar ogen hebben een warme bruine kleur, en ik geloof dat ze geen spoortje make-up draagt, gewoon omdat ze zonder ook al een verpletterende indruk maakt.

Mijn blik gaat over haar uniform, dat perfect om haar slanke lichaam heen sluit. De knoopjes van haar witte overhemd staan nergens strak, en haar rok rimpelt niet omdat ze er zoals ik een paar pondjes extra in heeft gepropt. Ineens voel ik me opgelaten, en ik frunnik aan mijn te strakke uniform. Ik heb het afgelopen maand besteld, toen ik iets lichter was, maar mijn gewicht schomelt constant.

‘Hoelang doe je dit al?’ vraag ik aan Indy. We hebben nog even tijd om te kletsen, want we moeten wachten tot de rest van het team en de stafleden aan boord zijn gegaan voor de eerste vlucht van het sportseizoen.

‘Hoelang ik al stewardess ben? Dit wordt mijn derde jaar. Maar ik heb nog nooit voor een sportteam gewerkt. En jij?’

‘Dit is mijn vierde jaar en mijn tweede team. Hiervoor vloog ik voor een NBA-basketbalteam uit Charlotte, maar mijn broer woont hier in Chicago en heeft me aan deze baan geholpen.’

‘Dus jij bent gewend aan sporters. Dit is voor jou bekend terrein. Ik moet zeggen dat ik zelf best onder de indruk ben van al die beroemdheden.’

Gewend aan sporters. Met één ervan een relatie gehad. Familie van een andere.

‘Ja. Ik bedoel, het zijn gewoon normale mensen zoals jij en ik.’

‘Ik weet niet hoe het bij jou zit, maar ik verdien geen miljoenen dollars per jaar. Daar is niks normaal aan.’

Zulke bedragen verdien ik inderdaad in de verste verte niet, wat de reden is waarom ik in het super-de-luxe appartement van mijn tweelingbroer verblijf tot ik iets voor mezelf heb gevonden. Ik vind het niet fijn om op die manier van zijn gastvrijheid te profiteren, maar ik ken verder niemand in Chicago, en hij is degene die zo graag wilde dat ik hiernaartoe kwam. Bovendien verdient hij belachelijk veel geld, dus over het feit dat hij me gratis onderdak verleent hoef ik me niet schuldig te voelen.

Hij en ik verschillen als dag en nacht. Ryan is gedreven, georganiseerd en succesvol. Hij weet al sinds zijn zevende wat hij wil. Ik ben dat op mijn zesentwintigste nog steeds aan het uitzoeken. Maar ondanks alle verschillen kunnen we het prima met elkaar vinden.

‘Kom jij uit Chicago?’ vraag ik aan mijn nieuwe vriendin.

‘Geboren en getogen. Nou ja, in de buitenwijken. En jij?’

‘Ik ben opgegroeid in Tennessee, maar ik heb in North Carolina gestudeerd. Toen ik werk kreeg als stewardess, ben ik daar blijven wonen. Ik ben pas een maand geleden naar Chicago verhuisd.’

‘Een nieuwkomer in de stad dus.’ Er verschijnt een opgewonden en ietwat ondeugende fonkeling in Indy’s ogen. ‘Als we terug zijn, moeten we een keer samen uit. Nou ja, tijdens deze reis moeten we natuurlijk ook uit, maar daarna laat ik je al de leukste plekjes van Chicago zien.’

Ik glimlach dankbaar. Boffen dat ik met zo’n coole en lieve chick mag werken. De concurrentie in dit beroep kan moordend zijn, en soms doen de meiden niet erg aardig tegen elkaar, maar Indy lijkt gewoon zichzelf. Zij en ik zitten nog een heel ijshockeyseizoen met

elkaar opgescheept, dus ik ben blij dat het klikt.

Helaas kan ik dat van mijn andere collega niet zeggen. Tijdens de twee weken lange training gaf Tara, die als purser de leiding heeft over het cabinepersoneel, me zeker geen welkom gevoel. Ze leek eerder haar territorium te willen bewaken. Of misschien gedraagt ze zich gewoon graag als een bitch. Een van de twee.

‘Ik moet iets bekennen,’ fluistert Indy, die haar fijne blonde haar uit haar gezicht veegt. ‘Ik weet echt de ballen van ijshockey.’

Daar moet ik een beetje om giechelen. ‘Ja, idem.’

‘Oké, godzijdank. Ik ben blij dat sportkennis geen vereiste is voor deze baan. Ik bedoel, ik weet wie we aan boord hebben omdat ik op social media voor FBI heb gespeeld, maar een wedstrijd heb ik nog nooit gekeken. Mijn vriend is trouwens wel helemaal gek van ijshockey. Hij zei zelfs dat hij bereid is om een oogje dicht te knijpen als het om een van de sporters gaat.’

‘Wat, echt?’

Ze maakt een wegwerpgebaar. ‘Als grap. Ik zou zo iets nooit doen. Volgens mij zou hij dat liever zélf willen. Hij doet niets liever dan sportwedstrijden kijken, sporters volgen op internet en dat soort gedoe.’

Voordat ik kan zeggen dat ik momenteel bij iemand woon van wie haar vriend nog weleens fan kan zijn, komt die eikel van daar net op ons afgelopen. Ik kan mezelf niet wijsmaken dat Evan Zanders geen prachtige man is. Het lijkt haast alsof hij op de runway staat. Een ondeugende grijns ontbloot zijn perfecte gebit, en zijn ogen hebben de dromerigste kleur groenbruin die ik ooit heb gezien. Er zit een licht visgraatdessin in zijn driedelige maatpak, dat schreeuwt dat hij er altijd piekfijn uitziet zodra hij een stap buiten de deur zet.

Maar tegelijk is het een pompeuze klootzak die dacht dat ik zijn handtekening wilde en naar foto’s van halfnaakte vrouwen zat te staren terwijl ik probeerde uit te leggen hoe ik zijn leven kan redden in een noodsituatie. Ik bedoel, de kans dat hij die kennis ooit nodig zal hebben is verwaarloosbaar, maar daar gaat het niet om. Het gaat erom dat hij een arrogante sportlul is die zichzelf

helemaal te gek vindt. Ik ken dat type wel. Ik heb zelfs een relatie gehad met zo iemand, wat een fout was die ik nooit van mijn leven meer maak.

Ik ruk mijn blik los, draai me weg en speur de galley af naar iets om mezelf mee af te leiden, maar zijn aanwezigheid is overweldigend. Hij is zo iemand die alle blikken naar zich toe trekt als hij ergens binnenkomt, wat hem alleen nog maar irritanter maakt.

‘Hé mevrouw Shay.’ Indy geeft me zachtjes een por.

Ik kijk haar aan, maar ze gebaart richting Zanders.

Als ik me zijn kant op draai, boren zijn groenbruine ogen zich in de mijne. Hij staat in de nauwe doorgang naar de achterste galley en leunt nonchalant met zijn handen tegen het tussenschot zodat Indy en ik opgesloten zitten. Om zijn lippen speelt een superarrogante grijns.

‘Ik wil spa rood met extra limoen.’ Zijn aandacht is als een laserstraal op me gericht.

Ik moet mijn uiterste best doen om niet met mijn ogen te rollen, want ik heb hem al verteld waar hij de drankjes kan vinden. Vlak naast hem staat een propvolle koelkast. Sporters zijn na hun wedstrijden zo ongeveer uitgehongerd, en aangezien we vaak diezelfde nacht alweer naar onze volgende bestemming vliegen, is het toestel ingericht als een all-you-can-eatbuffet met eten en drinken in alle hoeken en gaten.

‘In de koelkast.’ Ik gebaar naar de laatste rij stoelen.

‘Maar ik wil dat jij het voor me pakt.’

De arrogantie...

‘Ik doe het wel!’ roept Indy enthousiast, hoewel dat helemaal niet bij haar werk hoort.

‘Niet nodig.’ Zanders houdt haar tegen. ‘Stevie kan het ook.’ Opnieuw ontbloot hij zijn fonkelende gebit, want hij vindt zichzelf blijikbaar hilarisch.

Ik kijk hem met toegeknepen ogen aan, want hilarisch is hij alerminst. Hij is eerder vermoeiend.

‘Of niet, Stevie?’

Ik zou graag zeggen dat hij kan oprotten – niet omdat ik me te

goed voel om mijn werk te doen of zo, maar omdat hij me duidelijk een lesje probeert te leren. Hij wil me laten voelen dat hij het voor het zeggen heeft. Maar het feit dat hij onze cliënt is betekent nog niet dat ik zulk onbeschoft gedrag zomaar slik.

Ik aarzel, want ik wil op onze eerste dag niet gelijk een slechte indruk maken op mijn nieuwe collega. Wat die kerel van me vindt boeit me niet, maar Indy mag niet het idee krijgen dat ik een complete bitch ben.

‘Natuurlijk kan ik dat.’ Mijn stem klinkt iets te hoog, maar geen van deze twee mensen kent me goed genoeg om te merken dat ik aan het faken ben.

Zanders maakt net genoeg ruimte om me erlangs te laten, en alleen al daardoor voel ik me opgelaten. Ik ben zeker geen dunne spriet, en ik wil mezelf niet voor schut zetten door klem te komen zitten. Even speelt mijn onzekerheid weer op, maar ik zet snel het zelfverzekerde masker op dat ik in de loop der jaren heb gecreëerd. Gelukkig gaat Zanders nog wat verder opzij zodat ik er makkelijker langs kan.

Ik stap de galley uit – en dan bedoel ik ook echt dat ik maar één stap hoeft te zetten – en open een koelkast die zo dichtbij staat dat hij hem praktisch aanraakt. Ik pak het eerste flesje dat ik zie, dat gelukkig inderdaad een spa rood is. Het zou hem zelf minder dan drie seconden hebben gekost, maar hij moest me per se op mijn nummer zetten.

Terwijl ik me over de koelkast buig, torent hij hoog boven me uit. Zanders is verdomd lang, bijna twee meter zelfs, en met mijn één zevenenzestig voel ik me ineens heel klein. Hij geeft me expres nauwelijks ruimte om me om te draaien, en als ik dat doe, kijk ik pal tegen zijn borstkas aan.

‘Hartelijk bedankt zeg, Stevie.’ Hij spreekt mijn naam uit op dezelfde neerbuigende toon die ik daarnet gebruikte en trekt met een lome beweging het flesje uit mijn handen. Zijn lange vingers strijken langs de mijne, en ondertussen blijft hij me aanstaren met die groenbruine ogen van hem. Met zijn lege hand duwt hij mijn naamplaatje recht, dat blijkbaar een beetje scheef zat. Er zit iets

ondeugends en geamuseerds in zijn blik, plus een heleboel arrogantie, en om de een of andere reden lukt het niet om het oogcontact te verbreken.

Mijn hart begint sneller te kloppen. Deels omdat er niet meer dan een dun laagje stof tussen zijn hand en mijn borst zit, maar ook omdat hij me aankijkt op een manier die me niets bevalt. Intens en gefocust, alsof hij een nieuwe uitdaging heeft gevonden voor dit seizoen.

En die uitdaging is waarschijnlijk om mijn werk tot een hel te maken.

‘Extra limoen?’ komt Indy ertussen met in haar hand een servet waarop een indrukwekkende stapel limoenpartjes ligt.

Zanders verplaatst zijn aandacht weer naar de galley, en ik slaak een hoorbare zucht van verlichting. ‘Wauw, dank je wel,’ zegt hij. Zijn stem klinkt veel te opgetogen als hij de limoenpartjes aanpakt. ‘Jij weet waar je mee bezig bent...’

‘Indy.’

‘Oké.’ Hij keurt haar verder geen blik waardig en richt zich weer tot mij, waarbij hij zich vooroverbuigt zodat we op ooghoogte zijn. ‘Stevie, puik werk,’ zegt hij bij wijze van afscheid, en dan loopt hij terug naar zijn stoel.

Ik recht mijn rug om mijn zenuwen een beetje in bedwang te krijgen, strijk mijn uniform maar weer eens glad en veeg mijn wilde krullen uit mijn gezicht.

‘Neuk hem alsjeblieft,’ smeekt Indy zodra hij buiten gehoorsafstand is.

‘Wat?’

‘Neuk hem alsje-alsjeblieft en vertel me alle details.’

‘Ik ga mooi niet met die man naar bed.’

‘Waarom in vredesnaam niet?’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Omdat we voor hem werken. Omdat hij verliefd is op zichzelf, en omdat hij volgens mij seks heeft met alles wat een vagina heeft. En ik betwijfel of hij de moeite neemt om de naam die erbij hoort te weten te komen.’

Bovendien heb ik niet het soort modellenlichaam waartoe zulke

mannen zich aangetrokken voelen. Ik zal nooit hun eerste keus zijn, maar dat is een onzekerheid die ik liever voor mezelf houd.

‘Nou, hij weet in elk geval je naam.’

‘Huh?’

‘Hij weet je naam.’ Indy buigt zich voorover om me diep in de ogen te kijken, net zoals Zanders daarnet deed. ‘Stevie...’ fluistert ze verleidelijk, waarna ze het uitproest van het lachen.

‘Kappen met die onzin.’ Ik duw haar speels van me af.

Als alle passagiers aan boord zijn en de cabinedeuren dichtzitten, controleren Indy en ik of alles in onze galley klaar is om op te stijgen. En terwijl we daarmee bezig zijn, dient zich ineens het meest magische moment aan in de vier jaar dat ik vlieg.

Als één man staan de strak in het pak gehulde ijshockeyspelers op en beginnen zich uit te kleden, totdat alleen hun zaakje nog bedekt is.

‘Jezus chris...’ Ik val stil, niet in staat om nog een woord uit te brengen. Mijn ogen rollen zo ongeveer uit hun kassen.

‘Wat. Gebeurt. Hier?’ vraagt Indy al even versuft, en ze kijkt met openhangende mond de cabine in.

Het hele achterste deel van het vliegtuig staat ineens vol naakte mannen, en overal waar ik kijk zie ik strakke konten en tatoeages. Indy en ik doen niet eens een poging om te verbergen dat we staan te staren. Dit willen we voor geen goud missen.

De spelers leggen hun pakken voorzichtig plat in de opbergvakken boven hun stoel, zodat ze niet kreukelen tijdens de vlucht naar Denver, en trekken iets makkelijkers aan.

‘Bevalt de show, dames?’ grinnikt iemand uit het team, waarmee hij de betovering verbreekt. Zijn donkere golvende haar danst voor zijn smaragdgroene ogen.

‘Zeker,’ antwoordt Indy zonder aarzelen.

‘Nou, geniet ervan. Dit gebeurt elke keer als we opstijgen en landen. Bij het in- en uitstappen moeten we nette kleren aan voor de media, maar aan boord kunnen we gewoon doen wat we zelf willen.’

Bij mijn basketbalteam ging het heel anders. Die jongens stapten

in hun alledaagse kloffie in en uit het vliegtuig, dus dit is volkomen nieuw voor me.

‘Ik kan me volgende keer wel achterin omkleden zodat jullie het beter kunnen zien.’

‘Rio, doe eens niet zo wanhopig!’ roept een teamgenoot.

‘Dit is mijn droombaan,’ fluistert Indy met haar blik nog steeds op de halfnaakte mannen gevestigd.

‘Ijshockey is een prachtige sport,’ besluit ik op datzelfde moment.